

Poslanica svetega očeta Frančiška za svetovni misijonski dan

»Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala« (Apd 4,20)

Dragi bratje in sestre, ko doživimo moč Božje ljubezni, ko spoznamo njegovo očetovsko navzočnost v našem osebnem in skupnostnem življenju, ne moremo drugače, kot da oznanjamo in delimo to, kar *smo videli in slišali*. Jezusov odnos z njegovimi učenci, njegova človeškost, ki se nam razodeva v skrivnosti učlovečenja, v njegovem evangeliju in v njegovi veliki noči, nam kažejo, kako močno Bog ljubi našo človeškost in sprejme naše veselje in naše trpljenje, naše želje in našo tesnobo (prim. 2. vatikanski koncil, Pastoralna konstitucija *Veselje in upanje*, 22). Vse v Kristusu nas spominja, da mu svet, v katerem živimo in njegova potreba po odrešenju, nista bila tuja in nas tudi kliče, naj bomo dejavni del tega poslanstva: »Pojdite torej na razpotja in povabite na svatbo, kogar koli najdete« (Mt 22,9). Nihče ni tujec, nihče ne more čutiti, da je tujec ali oddaljen glede na to sočutno ljubezen.

Izkustvo apostolov

Zgodovina evangelizacije se začne z zavzetim iskanjem Gospoda, ki kliče in hoče z vsako osebo tam, kjer je, vzpostaviti prijateljski dialog (prim. Jn 15,12-17). Apostoli so prvi, ki nam o tem poročajo, ko omenjajo celo dan in uro, v katerem so ga srečali: »Bilo je okoli desete ure« (Jn 1,39). Prijateljstvo z Gospodom, ko ga vidijo zdraviti bolne, jesti z grešniki, nasičevati lačne, bližati se izključenim, dotikati se nečistih, istovetiti se s potrebnimi, vabiti k blagrom, učiti na nov način z oblastjo, pusti neizbrisen vtis, ki je sposoben prebuditi začudenje ter razširjajoče se in zastonsko veselje, ki ga ni moč zadržati. Kakor je dejal prerok Jeremija, je to doživetje goreč ogenj njegove dejavne navzočnosti v našem srcu, ki nas sili k poslanstvu, čeprav včasih vključuje tudi žrtve in nerazumevanje (Jn 20,7-9). Ljubezen je vedno v gibanju in tudi nas spravi v gibanje, da bi podelili najlepše oznanilo in vir upanja: »Našli smo Mesija« (Jn 1,41).

Z Jezusom smo videli, slišali in otipali, da so stvari lahko drugačne. On je že danes vzpostavil prihodnje čase, ko nas je spomnil na bistveno, tolikokrat pozabljeno značilnost človeškega bitja: »ustvarjeni smo bili za polnost, ki jo lahko dosežemo samo v ljubezni« (okrožnica *Vsi bratje*, 68). Novi časi, ki budijo vero, ki je sposobna spodbuditi pobude in oblikovati skupnost, začenshi pri možeh in ženah, ki se učijo poskrbeti za svojo krhkost in za krhkost drugih, ter tako pospešujejo bratstvo in družbeno prijateljstvo (prim. *Prav tam*, 67). Cerkvena skupnost pokaže svojo lepoto vsakič, ko se s hvaležnostjo spomni, da nas je Gospod prvi ljubil (prim. 1 Jn 4,19). »Gospodova ljubeča naklonjenost nas preseneča, čudenja pa po sami naravi mi ne moremo ne posedovati in tudi ne vsiliti . [...] Samo tako se lahko razcveti čudež zastonskosti, zastonskega daru samega sebe. Tudi misijonarske gorečnosti ne moremo nikoli doseči kot posledico razmišljanja in računanja. Stopiti v »stanje poslanstva« je odsev hvaležnosti« (Sporočilo Papeškim misijonskim družbam, 21. maj 2020).

Vendar časi niso bili lahki. Prvi kristjani so začeli svoje življenje vere v sovražnem in težavnem okolju. Zgodbe o izključevanju in ujetništvu so se prepletale z notranjim in zunanjim odporom, za katerega je bilo videti, da nasprotuje in celo zanika to, kar so videli in slišali. A namesto da bi bila to težava ali ovira, zaradi katere bi se lahko uklonili ali zaprli vase, jih je spodbudila, da so vse nevšečnosti, nasprotja in težave spremenili v priložnost za poslanstvo. Omejitve in ovire so postale privilegirani prostor, da so vse in vsakega mazilili z Gospodovim Duhom. Nič in nihče ni mogel ostati tuj osvobajajočemu oznanilu.

Živo pričevanje za vse to imamo v *Apostolskih delih*, v knjigi, ki jo imajo misijonarji vedno pri roki. To je knjiga, ki pripoveduje, kako se je vonj evangelija širil, ko je šel mimo, in zbujal veselje, ki ga more dati samo Duh. Knjiga Apostolskih del nas uči živeti preizkušnje tako, da se stisnemo h Kristusu, da bi v nas dozorelo prepričanje, »da more Bog delovati v vseh

okoliščinah, tudi sredi neuspehov« in gotovost, da »bo zagotovo obrodil sad (prim. Jn 15,5), kdor se Bogu izroči in podari iz ljubezni« (Apostolska spodbuda *Veselje evangelija*, 279). Tako je tudi z nami: tudi današnji zgodovinski trenutek ni lahek. Pandemija je izpostavila in okrepila bolečino, osamljenost, revščino in krivice, ki so jih mnogi že trpeli, in je razkrinkala naše lažne gotovosti, drobitve in polarizacijo, ki nas tiho trgajo. Najbolj krhki in ranljivi so še bolj doživljali svojo ranljivost in krhkost. Doživeli smo malodušje, razočaranje, napor; in celo prilagodljiva grenkoba, ki jemlje upanje, se je lahko polastila naših pogledov. Mi pa »ne oznanjamo sebe, ampak Jezusa Kristusa, Gospoda, sebe pa le kot vaše služabnike zaradi Jezusa« (2 Kor 4,5). Zato slišimo, da v naših skupnostih in naših družinah doni beseda življenja, ki odmeva v naših srcih in nam pravi: »Ni ga tukaj, temveč je bil obujen« (Lk 24,6); beseda upanja, ki razbije vsak determinizem in tistim, ki pustijo, da se jih dotakne, daje svobodo in smelost, ki sta potrebni, da se postavijo na noge in ustvarjalno iščejo vse možne načine, da bi živeli »zakramentalno« sočutje bližine Boga z nami, ki nikogar ne zapusti ob cesti. V tem času pandemije zaradi skušnjave, da bi v imenu zdrave družbene distance zamaskirali in upravičili brezbržnost in apatijo, je nujno *poslanstvo sočutja*, ki je sposobno iz potrebne razdalje narediti prostor srečanja, skrbi in spodbujanja. »Kar sva videla in slišala« (Apd 4,20), usmiljenje, ki sva ga bila deležna, se spremeni v oporno točko verodostojnosti, ki nam omogoči, da povrnemo vzajemno zavzetost, da bi ustvarili »družbeno pripadnost in solidarnost, za katero smo zastavili čas, vnemo in dobrine« (okrožnica *Vsi bratje*, 36). Njegova beseda nas vsak dan osvobaja in rešuje izgovorov, zaradi katerih se zapiramo v najhujše dvome: »Tako in tako je vse isto, nič se ne bo spremenilo.« In ob vprašanju: »Zakaj bi se moral odpovedati svoji varnosti, svoji udobnosti in zadovoljstvu, če ne vidim nobenih pomembnih sadov?«, odgovor ostaja vedno isti: »Jezus Kristus je premagal smrt in je vsemogočen. Jezus Kristus živi resnično« (prim. Apostolska spodbuda *Veselje evangelija*, 275), in želi, da bi tudi vi živeli, da bi bili bratski in sposobni temu upanju dati gostoljubje in ga deliti. V trenutnih razmerah so nujno potrebni misijonarji upanja, ki so, združeni z Gospodom, sposobni preroško opozarjati, da se nihče ne reši sam.

Kot apostoli in prvi kristjani tudi mi recimo z vso močjo: »Ne moremo, da ne bi govorili o tem, kar smo videli in slišali« (prim. Apd 4,20). Vse, kar smo prejeli, vse, kar nam je Gospod postopoma podaril, nam je dal, da bi to zastavili in zastonjsko podarili drugim. Kakor apostoli, ki so videli, slišali in otipali Jezusovo odrešenje (prim 1 Jn 1,1-4), se tudi mi danes lahko dotaknemo trpečega in slavnega Kristusovega mesa v vsakdanji zgodovini ter najdemo pogum, da bomo z vsemi delili usodo upanja, tisto zanesljivo znamenje, ki se rodi iz zavesti, da nas Gospod spremlja. Kot kristjani Gospoda ne moremo zadrževati zase, saj evangelizacijsko poslanstvo Cerkve kaže njegovo celotno in javno vrednost pri preobrazbi sveta in pri skrbi za stvarstvo.

Povabilo za vsakega od nas

Tema Svetovnega misijonskega dneva letos: »Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala« (Apd 4,20) je povabilo vsakemu od nas, da »poskrbimo« in povemo, kaj nosimo v srcu. To poslanstvo je in je vedno bilo istovetnost Cerkve: »Cerkev obstaja, da evangelizira« (sv. Pavel VI., Apostolska spodbuda *O oznanjevanju evangelija*, 14). Življenje naše vere v osebni osami ali v zaprtosti v majhne skupine oslabi, izgubi preroškost ter sposobnost čudenja in hvaležnosti. Njegova lastna dinamika zahteva vedno večjo odprtost, ki je sposobna doseči in objeti vse. Prve kristjane, ki še zdaleč niso popustili skušnjavi, da bi se zaprli v elito, sta privlačila Gospod in novo življenje, ki ga je on podaril, da bi šli med ljudstva in pričevali o tem, kar so videli in slišali: Božje kraljestvo je blizu. To so delali z velikodušnostjo, hvaležnostjo in plemenitostjo, ki so lastne tistim, ki sejejo vedoč, da bodo drugi uživali sad njihove pridnosti in žrtve. Zato rad mislim, da »so tudi najbolj šibki, omejeni in ranjeni lahko [misijonarji] na svoj način, ker je vedno treba dopustiti, da se dobro

posreduje, pa čeprav biva skupaj z veliko krhkostjo» (Posinodalna apostolska spodbuda *Kristus živi*, 239).

Na Svetovni misijonski dan, ki ga vsako leto obhajamo na predzadnjo nedeljo v oktobru, se hvaležno spominjamo vseh ljudi, ki nam s pričevanjem svojega življenja pomagajo obnoviti našo krstno obvezo biti velikodušni in veseli apostoli evangelija. Spominjamo se zlasti tistih, ki so bili sposobni oditi na pot, zapustiti deželo in družino, da bi evangelij mogel brez odlašanja in brez strahov doseči vse koticke ljudstev in mest, kjer je toliko življenj žejnih blagoslova.

Premišljevanje njihovega misijonskega poslanstva spodbuja, naj bomo pogumni in naj vztrajno prosimo »gospodarja žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev« (Lk 10,2). Zavedamo se namreč, da poklicanost k poslanstvu ni stvar preteklosti ali romantični spomin na neke druge čase. Jezus danes potrebuje srca, ki so sposobna živeti poklicanost kot resnično zgodbo ljubezni, ki jih bo napotila, da bodo šli na obrobja sveta in postali glasniki in orodja sočutja. In gre za klic, ki ga Jezus namenja vsem, čeprav ne vsem na isti način. Spomnimo se, da obstajajo obrobja, ki so blizu nas, v središču nekega mesta ali v lastni družini. Obstaja tudi vidik vesoljne odprtosti ljubezni, ki ni geografska ampak bivanjska. Vedno, zlasti pa v tem obdobju pandemije, je pomembno večati vsakdanjo sposobnost širjenja našega kroga, da bi dosegli tiste, ki jih sami po sebi ne bi imeli za »svoj svet zanimanja«, čeprav so blizu nas (prim. okrožnica *Vsi bratje*, 97). Živeti poslanstvo pomeni prizadevati si, da bi gojili enake misli, kot so v Jezusu Kristusu in skupaj z njim verovati, da je ta, ki je ob meni, tudi moj brat in sestra. Naj njegova sočutna ljubezen prebudi tudi naša srca in nas vse naredi za učence misijonarje.

Marija, prva misijonska učenka, naj pomaga, da bo v vseh krščenih rasla želja, da bi bili sol in luč v naših deželah (prim. Mt 5,13-14).

Rim, Sv. Janez v Lateranu, 6. januar 2021, praznik Gospodovega razglasenja